

II. évfolyam. Pozsony, 1900. június 15. 6. szám.

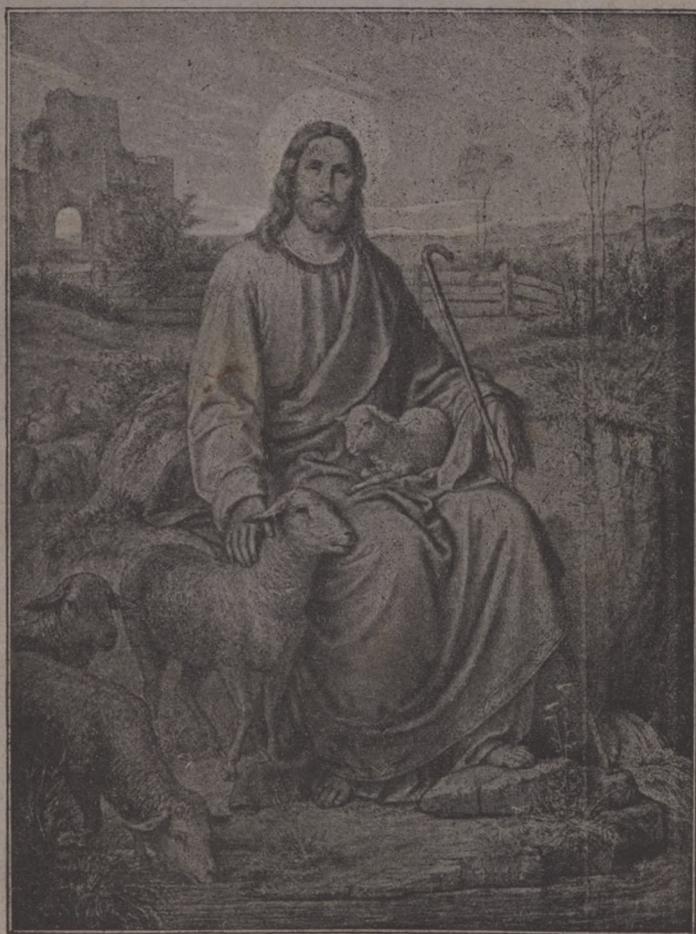
JÓ PÁSZTOR

KERESZTYÉN CSALÁDI LAP.

SZERKESZTI
KOVÁCS SÁNDOR
THEOL. AKAD. TANÁR.

ÁRA:
EGY ÉVRE 2 KORONA. — FÉLÉVRE
1 KORONA 20 FILLÉR.

MEGJELENIK MINDEN HÓ 15-ÉN.

MEGJELENIK MINDEN HÓ 15-ÉN.

BALASSA-GYARMAT
B.-GYARMATI KÖNYVNYOMDA RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

TARTALOM.

Pünkösdi ének	Torkos László.
Pünkösöd	Raffay Sándor.
A becsületes Gyuri története (Elbeszélés)	Mikszáth Kálmán.
A kőfejtő (Mese)	Albert József.
Ki az úr? Ki a szolga?	Sz. F. J.
Az életből (Elbeszélés)	Sántha Károly.
Az egyházi élet köréből	

Az igen tisztelt lelkész, vallástanár és tanító urakat bizalommal kérjük, legyenek szívesek

a „JÓ PÁSZTOR“-t

t. híveik és tanítványaik közt terjeszteni. Hét előfizető után tiszteletpéldányt adunk.

Mutatványszámokkal kívánatra készséggel szolgál a kiadóhivatal: **B.-Gyarmati Könyvnyomda Részvénytársaság.**

JÓ PÁSZTOR

KERESZTYÉN CSALÁDI LAP.

SZERKESZTI
KOVÁCS SÁNDOR
THEOL. AKAD. TANÁR.

ÁRA :
EGY ÉVRE 2 KORONA. — FÉLÉVRE
1 KORONA 20 FILLÉR.

Pünkösdi ének.

(Dallama: Jehova, csak néked éneklek.)

Szentlélek Isten, fény- s erőnek
Csodás hatalmú örök kútfeje,
Kitől az üdv malasztji jönnek,
Áldásaiddal szállj a földre le !
Mint hajdanában a nagy ünnepen,
Légy köztünk is lángnyelvekkel jelen !

Szentlélek Isten, gyűjts világot
Lelkünkben, mely homályban tévelyeg,
Hogy szomjazván az igazságot,
Miért eped, benned találja meg.
Kit nem vezérelsz lényed fényivel,
Magától hozzád soha nem jut el.

Szentlélek Isten, kelts szivünkben
Erőt követni szent törvényidet,
Ha bűnre kész a vér erünkben,
Segíts győznünk a kísértés felett.
Kegyelmidben ha részesek leszünk,
Egy pünkösddé lesz teljes életünk.

TORKOS LÁSZLÓ.

Pünkösöd.

Jővel Szentlélek Úr Isten! Jővel és teremts bennünk tiszta szívet és az erős lelket újítsd meg mi bennünk!

Nincsen békességünk, nincsen boldogságunk. Tétova szemünk a sivár jelenben, az örömtelen jövőben hiába keres, nem talál vezért, ki az embert boldogságra, békességre vezesse.

Hajdan a bánatba merült vígasztalan apostolokat Te vídámítottad, sokat szenvedett elődeinket is Te bátorítottad és Te vígasztaltad, a boldogságra törőket Te vezérelted.

Ma is csak nálad a vígasztalás ígéje, ma is csak Te oltod belénk a békesség lelkét, boldogságra ma is Te vezetsz. Jővel azért Szentlélek Úr Isten!

Úgy érezzük, hogy nagyon el vagyunk hagyatva, a hitetlenség mint ellenséges tábor vesz körül s támadja és ostromolja boldogító hitünket. Óh ki véd meg, ki ad győzedelmet?!

— Hajdan apostolaid is így állottak szemben egy egész világgal. Meglankadtak, de Te föllekesítetted, elrejtőztek, de Te sorompóba állítottad őket, felvétetted velük az Úrnak szent ügyét s győzelemre segítetted őket!

Ma is csak Te adsz bátorságot, Te költesz lelkesedést, Te adhatsz erőt, Te segíthetsz diadalra. Jővel azért Szentlélek Úr Isten; Töltsd be szíveinket.

Töltsd be szíveinket a Te békességgeddel, a Te vígasztalásoddal, a Te hatalmas, világmeggyőző isteni erőddel. Így lesz, így lehet ma is diadala a Te népednek az ige minden ellenségén akár a világban, akár saját szíveinkben kél is fel ellene.

Jővel azért Szentlélek Úr Isten, teremts a Te népedben tiszta szívet és az erős lelket újítsd meg ő benne!

RAFFAY SÁNDOR.

A becsületes Gyuri története.

Irta: Mikszáth Kálmán.

Önök nyilván tudják, hogy a Majornoky Ferenc és Gál Katalin házasságából két fiú született. Bizonyosan azt is hallották, miért vált el az öreg a feleségétől. El volt kérem ez a házasság hibázva eleitől. Egy ügyvéd utján kötötték, pedig úgy látszik, mégis csak az égben kell azt kötni és nem az ügyvédi irodában.

Különben is az öreg Majornoky teljes életében szeles, makrancos bolond volt, hiszen éppen azért házassították is meg, ekképen okoskodván a rokonai:

— Ferinek asszony kell. Az asszony rendesen elferdíti a férje esztét. Okos emberből bolondot csinál. Miért ne csinálhatna hát bolond emberből okosat? Egy fáradsággal megy a kettő!

A mi Gál Katát illeti, csinos leány lett volna, ha természetben nem olyan nagyon apró s valószínűleg jó asszony válik belőle jó férj mellett, ha apja, a gazdag szappanos, alaposan el nem rontja a nevelését. Fölbreszté benne a rangkórságot, mely kivált a polgári osztályból bőven szedi az áldozatokat.

Szerencsét csinálni! Erről álmodnak azok a szegény polgárleányok . . . Nemesi koronát a zsebkendőik csücskébe. Szerencsét csinálni? Hát ugyan szerencse: átmenni idegen földre, idegen levegőbe?

Ha a venyige mondaná: «Ültess át engem le a virágos völgybe,» azt felelné a vincellér: «kiment az eszed kis venyige, hisz ott nem sütné rád a nap, a kövér föld kiégetne . . .» Vagy ha a fűzfa vágyakoznék: «Ássátok ki gyökereimet ott fönt akarok élni a hegyormon» — hogy dugnák össze fejeiket a buja sások, gólyabegyek, mocsárvirágok alatta, nevetnének, kicsúfolnák: «Jámbor fűzfa, a hegyoromra feljuthatsz, de nem élni, csak elhervadni . . .»

Hja, Gál Katalinnak senki sem szólt semmit!

Ferenc ur, azt mondják, eleinte, mikor meglátta, tett ugyan némi kifogásokat az apró termete miatt, de arra állítólag azt felelte volna vissza a leendő anyósa:

— Ne búsuljon, Majornoky ur semmit. Majd elég magas lesz a Katka, ha a pénzes ládájára ültetjük. (Hát persze, hogy az elég magasság!)

El is vette, de bizony csak három évig éltek együtt. (Ha udvarias volnék, hatnak is mondhatnám, mert a háborús esztendő ketszeresen számítanak.) A harmadik évben valami pletyka kerekedett a környéken. Nem is érdemes beszélni róla.

Ferenc rosszul bánt a nejevel, az asszony ennél fogva túlságosan jól bánt másokkal. Egyébiránt az ördög tudja, igaz-e? A valóperben csak az a bizonyos «engesztelhetetlen gyűlölség» volt fölhozva. Két szó, olyan széles és mély, mint két nagy zsák, a mibe két ember szennyese belefér.

Ők nem oldozgatták, én sem rázogatom. Nekem úgy is csak a fiúkkal van dolgom, akik az anyjuknál töltötték gyermek éveiket az öreg szappanosék körében, mert az elvált asszony a szüleikhez

ment szalmaözvegyeskedni. (Nem is tudom, miért nevezik szalmának, a mi voltaképen tövis?) A szappanosék még úgy is büszkék voltak Katira, nincs az az alkalom, hogy a nagyasszony ne úgy említse: «leányom Majornokyné.» Hát még a két kis kölyköt, hogy kényeztették, becézgették. Egész neveltség volt, mikor a vén Gál Péter minden évben verset tanult be az unokái névnapjára és rigmusokban köszönté föl «Majornok urait.»

A fiúk valóságos ellentétei voltak egymásnak. Gyuri barna, Pali szőke; Gyuri jámbor, mély érzésű, Pali pajkos és léha természetű; Pali korán elárulta, hogy úrnak született, fintorította is az orrát a szappanszagra, hanem a szelíd lelkű Gyuri hévvel ragaszkodott a nagyszülőkhöz. Öröme is telt benne e miatt a nemzeti uramnak.

— Ez a miénk. Ez a hajlékonyabb ág. Pali, meglássátok, reánk nem ismer, ha majd négy lovon jár, de a Gyurikában megbízom, az ide hajlik.

Mikor aztán a nyolcadik évben átvette a fiúkat az apjuk, hogy a városi iskolákban kezdje meg neveltetésüket, az elválás annyira elkeseríté az öregeket, hogy Gál Péterné asszonyom a nagy búsulásba belehalt. Utána ment az ő hites feleségének Gál uram is. Mert minek is élt volna már? Átkozott agyvelők kitalálták a milly-gyertyát. A szappanért pedig tulajdonképpen nem érdemes életben lenni, mert a gyertyamártás adja a jövedelmet.

Hiszen, ha a milly-gyertyákat föl nem találják, akkor az öreg nagy vagyont hagyott volna a leányra és én most meg sem írhatnám ezt a történetet, de mivel a milly-gyertyákat csakugyan feltalálták, Gál uram ennek ellensúlyozásául mindenféle vállalatokba belekapott és mire semeit behúnyta, annyira leolvadt a nagy hírhedt vagyon, hogy maradt is, nem is valami a szalmaözvegynek.

Pedig el kellett volna a sok is, kivált aztán a hogy a két haragvó szülő közt, a kik soha sem találkoztak, soha sem látták egymást azóta megindult az elkeseredett verseny — a két fiú szereteteért.

Sajátságos harc volt az! Olyat még nem jegyeztek fel annálék.

A fiúkról most már az apa tartozott gondoskodni, de tehette az anya is. Minden héten ment a sok friss kalács Selmecre, a hol tanultak. Erre megharagudott Majornoky Ferenc és kontraktust csinált az ottani cukrászszal, hogy az ő fiai annyit ehessenek a boltjában, a menyi a bőrükbe fér. A karácsonyi szünetekre ezüst órát vett nekik ajándékba; fogta magát az asszony és húsvéti szünetekre (ki volt kötve, hogy azt minden évben nála töltsék) arany

órákkal lepte meg őket. No ez már olyan tromf volt, hogy a tekintetes úr nem tehetett mást, mint pony-fogatot szerezni be nekik a nyári szünnapokra. Ezt tessék aztán túllícitálni.

Bizony az anyai leleményesség nem pihent . . . S a mit az elméje kigondolt, azt bármi áldozatokkal megszerezte, hogy a gyerekek szeressék. Majornoky Ferencz váltig erősködött: «Nem hagyom magamat; nem fog ki rajtam!»

Így folyt ez hosszú tíz éven keresztül; ha az asszony instruktort fogadott a fiúkhoz, Majornoky mindjárt egy praefektust szerződtetett hozzájuk. Mikor képes könyveket, ifjúsági olvasmányokat kezdett küldözgetni, ő megvett a licitáción egy egész bibliothékát s béres szekéren vitette föl Selmecre.

A nebulók természetesen jól érezték magukat a vetélykedés mellett. Tejben-vajban úsztak, bársonyban jártak, selyembe törülköztek, — pénzük meg annyi volt, hogy a tizedrészét sem birták elhajgálni.

De a tizenegyedik esztendőben láthatólag meglankadt a küzdelem. A mama már csak himzéseket, kézimunkákat küldözgetett.

Palinak nem tetszett az időknek ez a jele, de a «hajlékonyabb ág» szépen elrakosgatta e csekélységeket is, sokra vette, megbecsülte, a mikor megkapta, meg is csókolgatta: «Szegény édes anyám, hány ezer öltést tett, mig ezeket varrta!»

Az igazat megvallva, utóbb Majornakyn is észre lehetett venni némi «fáradtságot». Hja, a mult ősszel állott ki egy követválasztást. Sok vérvesztéssel jár az!

De mindegy, hisz már úgy is be van a fiuk neveltetése fejezve. Most teszik le az érettségi vizsgát. Az pedig elég tudomány egy-egy Majornokynak.

Maga az öreg is feljött a vizsgára. (Mióta képviselő lett, szerette magát mutogatni mindenfelé.) Mindjárt föltűnt neki, hogy a Gyuri igen kopottosan néz ki az idén.

— Neked nincs külön ruhád?

— Nincs, édes apám.

— Hát hova teszed azt a sok pénzt, a mit küldözgetünk?

— Elköltöm — felelt könnyed vidámsággal.

Az apa kedvetlenül simogatta szakállát.

— Hogy változtál át úgy egyszerre? Tavaly még megtakarított pénzed is volt és a mellett úgy néztél ki, mint egy herceg? Mi történt veled, te fiú? Nini, hát az órád, ékszereid, gyűrüid?

— Nincsenek meg.

— Szépen vagyunk. Neked van valakid, te gazember.

— Igen, van valakim.

— No ez bizony elég korán van, te tejfelszájú — dörmögte az öreg összeráncolt homlokkal, de azért a tömött, őszülő bajusza mosolyra görbült titokban. — Ej, kópé, hát nem mondanád meg ki?

— Nem mondom meg, apám.

— Jól van, jól; most már csak siessetek hát a vizsgára, majd én is utánatok megyek későbbben.

A képviselő úr még egy szivart akart elszíni előbb, de nem volt neki. Talán csak lesz a fiúknak valahol. Kinyitogatta sorba a kis mahagonifa-szekrényeket s kezébe akadt egy csomó postai vevény . . . ötven . . . hatvan . . . negyven forintról szóltak.

— Aha! — dünnyögte — megvan a valaki!

Nosza, hol a pápaszem? Föltette hirtelen és fölszisszent. Ez a név volt ott a vevényeken: «Gál Katalinnak».

Hát már ennyire jutott az asszony.

Ugy kell! Ugy kell! Valami ördögi ösztön ujjongni készte, mint diadalmast. A káröröm demonai körültáncolták s delejes ujaikkal csiklandozták, mignem egyszerre jött egy fagyos kéz s rácsapott a szívére, hogy megremegett és hátratántorodék.

— Hozzá szít, engem pusztít, őt szereti! — és fölemelte ökleit dühösen. — No megállj, kígyó-kölyök!

Erőt vett magán, elment és végig hallgatta a vizsgát látszólag nyugodtan, csendesesen, de lelke háborgott belül.

Mikor vége lett, a tanár urak kihirdették az eredményt: Pali megbukott, Gyuri kitünő sikerrel ment át.

Az apa oda lépett ahhoz a fiához, a melyik megbukott s gyöngéden csókolta meg homlokát:

— Ne féj semmit, azért te mégis ur leszel.

A másik lehajolt hozzá, hogy a kezét megcsókolja: visszavonta s szemeiből haragos villám lövelt feléje.

— Eredj a szemem elől . . . Megátkozlak!

— Atyám! — kiáltá Gyuri elhalványodva — hát mit cselekedtem?

— Mit? Elárultál! Anyádnak küldözöd a pénzt. Tudom már hova lett órád, hol vannak ékszereid. Meglopsz engem ő miatta . . .

— Tudd meg, hogy ő nagy szegénységben van — rebegte Gyuri és előtörtek szemeiből a könnyek.

— Semmi közöm hozzá — szólt a szívtelen Majornoky. — Hozzád se többé. Mehetsz a hová akarsz.

— Bocsáss meg — esengett a fú szívszaggató hangon — én csak a természet törvényeit követtem.

Az öreg gúnyosan kacagott föl.

— A természetét? Nem ismerem azt az urat mint törvényhozót. Tudtommal egy kerületben sem választották meg. Különben eredj hozzá, ha az ő törvényeit követed. Én többé nem ismerlek.

Így tagadta ki Majornoky a Gyuri fiát, a ki elhagyatva, gyalogszerrel indult a városka felé, a hol az anyja lakott, míg Palit négylovas hintó vitte az ősi kastélyba. Hanem a városban ők is megálltak, Majornoky bemutatta fiát az alispánnak.

— Ajánlom Palit a szívességedbe. Nem iskoláztatom többé, ennélfogva végzett ember. Gondoskodjál, kérlek számára valami hivatalról.

(Folyt. és vége köv.)

A kőfejtő.

(Mese.)

Hol volt, hol nem, egyszer, de már nagyon régen,
 Elhagyatott, kopár, kősziklás vidéken,
 Élt egy szegény ember, csak egy rossz kunyhója,
 Az éhenhalástól csak az Isten ójja.
 Ott fejtí a követ estig a bányában
 S szomorún sóhajtoz a jámbor magában:
 «Én uram, teremtőm! Soh'se perlek veled,
 Ha már így kell töltnöm egész életemet,
 De, mert irgalmas vagy s csodát is tudsz tenni:
 Szeretnék egy napra gazdag ember lenni!
 Gazdag ember lenni, bársonyba', selyembe',
 Kiheverni magam egy napig kedvemre!»
 Gábor, a fő angyal épen arra szállott
 S mosolyogva így szólt: «Legyen, mint kívánod!»
 Ahajt egy nagy város kerekedik elé,
 Oly szép, hogy a szem is elkáprázik belé,
 Ragyogó palota kellő közepében,
 A szegény ember meg kinn ül az erkélyen;
 Azaz dehogy szegény! Dehogy ül! Hogy ülne?!
 Egy bársony díványon véges-végig dűlve
 Csibukból ereget sűrű fűstfelleget,
 Két inas kergeti el róla a legyet.
 Csakhogy nagyobb úr is van még a világon;
 Arra jön a király aranyos batáron.

Elől fürge, délczeg apródok, testőrök,
 Még a napsúgár is megittasul tőlök;
 Fényes, nagy kíséret lovagol utána,
 Bámul a sokaság, éljent kiabálva.
 Nyájasan köszönget a felséges nagy úr;
 De a kőfejtőnek e dolog szemet szúr:
 «Ugyan mire való minden gazdagságom?!
 Csak egy király boldog, most már nyilván látom,
 Ha mi óhajtása, ezren lesik, várják.»
 De ilyen csodának se láttátok párját:
 Abb' a pillanatba' király lett belőle,
 Földig leborúlt a sokaság előtte;
 Aranyos gallérú, díszes mente rajta,
 Gyémánttal kirakva drága mívű kardja.
 Jön a sok küldöttség, valamennyi hódol,
 Úgy hízik a mája a sok mézes bóktól;
 Csupán egy a baja: tüzesen süt a nap,
 Attól tart, napszúrást vagy más nyavalyát kap,
 Izzad szörnyűképen, hanem mindhiába,
 Úgy illik, ha király, hogy végig kiállja.
 «No, királynak lenni,» — így sóhajt fel végre, —
 «Éppen nem érdemes. Hej nekem más kéne!
 Hogyha én lehetnék a fényes büszke nap,
 Nem volna nálamnál senkise boldogabb!»
 «Legyen!» szólt az angyal, s im, azzá változott,
 Széthinti sugárit a világban legott,
 És hogy megmutassa, mily nagy a hatalma,
 Egész vidékeket kopárrá aszalva
 Folyókat kiasaszt, fejedelmeket barnít.
 Ember, állat, növény enyhületet áhít
 S im közte s a föld közt barna felhő terem,
 Sugára hatalma megtörik hirtelen.
 Oda lesz a kedve: Ily felhő vagy semmi!
 Ez a kívánsága, az szeretne lenni,
 Hát hogyha szeretne, nincsen akadályja:
 A napsúgár útját most már maga állja:
 Árnyékában a fű újólag kizöldül
 S mert esőért esdnek fel a szikkadt földrűl,
 Nagy záport zúdít le, kiáradt a patak.
 A zuhogó folyam bőszen tengerré dagad,
 Menekül előle minden, mi eleven,

Csak a zord kőszikla áll büszkén, mereven.
 «Hát egy szikla», — szólt most, — «ez szab nekem törvényt!
 Miért nem vagyok én ő, legyenek szikla tüstént!»
 Tüstént azzá is lett és visszatért a kedve,
 Se a víz, se a tűz, bárhogy fenekedne,
 Rajta erőt nem vesz, komor fenségében
 Büszkén tekintget szét a messze vidéken,
 De a hogy lepillant, csak elámúl bele:
 Egy toprongyos alak íme kikezd vele,
 Véső és kalapács a kezében csupán
 S zúzza, daraboka töri egymásután.
 «Hát ez mi?» — kiállt fel — «Ez csak a hatalmas!
 Hallgas meg még egyszer, jó angyalom, hallgass!
 Legyen ilyen ember! «Lett is s akkor látja,
 Hogy újra követ fejt, miként hajdanába!
 Elméjében soká forgatja e dolgot:
 «Ki megelégedett, lám csak az a boldog!»
 Munkához lát s többé, — s bár kevés volt bére, —
 Soh'sé zúgolódt, azzal is beérte.

ALBERT JÓZSEF.

Ki az úr? Ki a szolgál?

Vajjon te szolgál-sz-e Istennek vagy Isten néked? Istennek szolgál-sz, azzal hited e világhoz hajló szíved, midőn teplomba, vagy az ő szent asztalához mégy. Mondd inkább, hogy Isten viseli végbe rajtad szolgálátját. A korsó szolgál-e a kútnak, mikor vizet merítesz, vagy a kút szolgál a korsónak? A gyermek szolgál-e anyjának, a midőn keblén édesdeden nyugszik, vagy az anya szolgál a gyermeknek? Nem az szolgál, a ki vesz és hasznot nyer, hanem aki ad és hasznot hoz. Én lelkem, az Isten szolgál te néked, az Úr a szolgálán; és örömet szolgál, csak oktalanságodban meg ne vesd szolgálátját. Valamint a Napnak örömére vagy, hogy világíthat, mert teljes világossággal és a világítás néki természete, úgy Istennek is öröme telik a jótételben, mivelhogy merő azon jóság. Teli szaruval fut utánunk s örül, ha egyetlen lelket talál, a ki az ő jóságát elfogadja. Jót tészén ő, nem azért, hogy magának hasznot nyerjen, hanem hogy minékünk hasznot hozzon. Az emberek is tesznek jót, de a jótételben a maguk hasznát keresik; garast adnak, hogy tallért nyerhessenek vissza, az Isten nem szűkölködik, a mi jótéteményünk

nélkül, hanem inkább azt keresi, hogy jóvoltának kútfejét bőséggel buzogtassa és minket ő magával megelégtítsen. Az ő atyai gondviselése táplál minket, oltalma béfedez, tanácsa vezérel, vigasztalása megnyugosztal, hatalma erősít és kegyelme megelégtít bennünket. Jótéteményei még akkor is használnak minékünk a mikor már éltünk velök s úgy tetszik, mintha már semmi erejük nem volna. Ha a szorongatás elmúlt, azzal ámítod magadat, hogy a vigasztalásra többé szükség nincsen; ha a drágaság megszűnik, úgy vélekedel, hogy már Isten gondviselése nélkül nem szűkölködöl. Ne áltasd magadat én lelkem! Ha új bánat és szomorúság ér, az előbbi jótétemények bizodalmat támasztanak benned, reménységedet megerősítik és bátran fohászkodol: Él még a régi Isten! A ki eddig segítséggel volt, ez után is segítséggel léssen. Most is oly hatalmas és kegyelmes ő, mint régenten volt. *Uram, ki régenten a te népednek kegyelmes voltál, légy kegyelmes most is.* (Zsolt. 85, 1—8. v.) Az én lelkem örömet támaszkodik az ő jóságos Istenére, mert nem örökké feddődik s megszánja az ő szegény férgecskáját szomorú állapotában. Az Úrnak jósága az éledelem és tudom, hogy azért a vigasztalásban soha meg nem fogyatkozom.

Sz. F. J.

Az életből.

Elbeszélés.

Az öldöklő angyal kiterjesztett szárnynyal
Szép Magyarországon végig-végig szárnyal;
Lehellete méreg, hull a virág sorra,
Hull a szem harmatja sok kis koporsóra.

Fájdalmadat, Ráchel, beh sokan átérzik,
Csapásod alatt, Jób, beh sok szív elvérzik!
A kinek még megvan, serdülő magzatja,
Ölelő karokkal félve szorongatja.

Nem adom, nem adom — így szól — a halálnak,
Korán még hervadni gyenge rózsaszálnak!
Siralom és gyász vár a magyar hazára,
Ha az erdőn suhog a halál kaszája.

Könyörülő Isten, könyörülj e bajban,
 Ima száll tehozád minden egy sóhajban;
 Rád néznek a szülők összekulcsolt kézzel,
 S a kis ártatlanok végső pihegéssel!

De mi káromló szó vegyül az imába?
 Ki veszi fel, Isten, a neved hiába?
 «Ide jöjj, ide jöjj, halál, aratónak,
 Minek e sok gyermek? Fölemészt maholnap.

Ni, most is dobolnak, a porciót kérik,
 A gabonás-verem alig van már félig;
 Pásztor, kanász hagyján, de a pap meg mester
 Szegény embert húzni ugyan hogy nem restell!

Azután az a két ördög-adta fattya
 A türelmes embert szüntelen zaklatja;
 Nem elég, hogy költök csizmára, ruhára,
 Még könyvre is kérnek — nagy annak az ára!»

F a n y a r A n d r á s szólt így, élete párjával,
 A keszeg savanyú vasorrú bábával.
 Mint kis király éltek, volt is benne módjuk;
 Hat ökrük, két házuk és két szessziójuk.

Most lép be hozzájuk komám asszony, Jutka
 «Gyerekek szaporán bujjatok a sutba,
 Mert még doktort hívat ez a vasgereblye,
 Nemhiában nem volt soha sem gyerekje.»

«Kedves komám uram, kedves komám asszony,
 Gyászos hirt hallottam reggel a piacon:
 Felvégen, alvégen s a faluközépen
 Hull a sok ártatlan őszi levél-képen.

Hullnak, egyre hullnak, halnak, egyre halnak,
 Nincs-e baja vajjon két keresztfiamnak?»

— «Olyanok, mint a makk, kint járnak valahol,
Nézze meg kend őket.» — S az eb vonít, csahol.

Komám asszony elmegy. A gyerekek nyögnek:
Jaj atyám, jaj anyám! szívből könnyörögnek,
Vagy vigyenek hozzá, vagy hívjanak doktort,
Léleketünk eláll, valami itt megfojt.

«Hallgassatok el ti, ti nyomorult párák?»
Szól a tigris-anya. Tán csak ki nem állják?
Nem is állották ki ezt a betegséget,
Fuldokolásuknak hajnal vetett véget.

Két piros koporsó ragyog az udvaron,
Az apa, az anya talpig gyászba' vagyon;
Végig ölelik a koporsót jajgatva,
Mely csinált virággal tele van aggatva.

Hah! csinált itt minden: köny, pompa, koszorú,
A szív örvend, ujjong, míg az arc szomorú.
Fanyar András háza, az Istent nem féled?
Elér a rettentő boszuló ítélet!

Mit ér a garmada, mit ér a nagy asztag,
Ha a szív nyomorult, ha a szív nem gazdag!
A két gyermek sok volt, mint soknak az egyke,
Kerül ez még, tudom, keserű könyekbe!

Egyke! Uramisten, ne feddj haragodban,
A magyar nép szíve megdöbben megdöbben;
Bűnhődik a bűnért rettenetesképen,
Iszonyú átok van az isszonyú vétken.

Heródes ha látná a bűnös szülőket,
Gonosz lelkével is megútálná őket:
Az anya önsaját életét fojtogatja,
A szívéen nőtt bimbót önmaga szaggatja.

Gyilkos anya, melylyel a teremtő megver,
 S a halálba taszít, gyilkos az a fegyver:
 Nyugtalan vádoló rossz lelkiösméret,
 Olthatatlan tűz ez s meg nem haló féreg!

Mi jövendő vár még a satnya magyarra?
 Arra kivel nem bírt idők zivatarja;
 Az ellen vaskeze le nem teríthette,
 Most önkezétől lesz dicstelen önveszté!

— Rétfaluban nincsen vége a sírásnak,
 Minden istenadta nap újabb sírt ásnak;
 Sok szegénynek nincsen betevő falatja,
 De azért magzatit egyiksem halatja.

Egyik sem halatja, mégis halnak rendre.
 A zsenge virágnak ugyan nagy a rendje.
 Vida Páléknál még vígan perg a rokka,
 Épen két-két gyerek jut a négy sarokba.

Gazd'uram betűzget a nagy bibliába',
 S nem esik a munka s olvasás hiába;
 Szegényes bár sorsuk, élnek békességben,
 Megelégedés közt piros egészségben.

Már kora hajnalban talpon a ház nagyja,
 Alkonyig a dolgot félbe egyse hagyja;
 Míg a növendékek iskolába mennek,
 Hol gyümölcse zsendül szívnek s értelemnek.

Szegény ember dolgát boldog Isten bírja,
 Vida Pálék sorsa égben volt megírva,
 Az volt ott megírva fekete betűvel,
 Hogy fájdalom nélkül életök sem tűn el.

Beteg a kis Pali, beteg a kis Örzse;
 A kiket mindeddig fehér angyal őrze,

Most fekete angyal jön értök sebesen,
S megfojtja. Siratja a ház keservesen.

Őszi levélhullás ideje volt épen,
Szomorú hiány van Vidáék kertjében ;
Szeretet melege, könny sűrű harmatja
A virágok éltét vissza nem adhatja.

Nap nap után múlik, de csak sajog a seb,
Nem forr az be mindjárt, bár idővel kisebb,
Orvosság a munka, a megnyugvás balzsam —
A Vidáék sebe enyhül lassan-lassan.

A sok dolgos kézben szinte ég a munka,
Hajnaltól estéig nem volt, a ki unta.
Áldás volt a munkán, a föld búján termett.
Vida Pálék színig tölték a sok vermet.

Peti, Miska, Bandi egymásután sorba'
Szépen bele jöttek a katona-sorba :
A hazát szolgálni nem a világ, mondják —
Hamar elvetették ennek is a gondját.

Haza jöttek rendben, a miként elmentek,
Becsülettel hagyták ott a regimentet,
Aztán háztűznézni ment a szomszéduram,
Tán csak van még három leány a faluban.

Volt. S igazán helyre leány mind a három,
Nincs külön náluknál nagy messze határon ;
Nagy illendőséggel hírt adnak a papnak,
S jó homoki borral lakodalmat csapnak.

De van még a kertnek három virágszála,
Három fiatal szív lehajol hozzája,
Szerelem illatja őket megigézi,
S frigyöket az Isten áldása tetézi.

— A Vidáék családfája, beh virágos,
Rá boldogság fészkel, mint madár, ott szálldos;
Uj meg uj hajtás az agg törzset ifjítja,
Kikelet a telet szinte felvidítja.

Fanyar Andráséknál üres verem tátog,
Fanyar Andrásék ezt így ti akartátok;
Az egykés házaknak leve nagy romlása,
A szegény népségnek felvirágozása.

— Vedd eszedbe népem, a mi írva vagyok:
«Az asszony méhének gyümölcse jutalom.»
Szemed fénye legyen a gyermek! Így látod
Nagynak, virágzónak szép Magyarországot!

SÁNTHA KÁROLY.

Az egyházi élet köréből.

A Jó Pásztor jelen száma megindulása óta már a kilencedik. Pályafutásával igazolja, hogy kitűzött céljához hű maradt. Előkelő dolgozótársak szép serege munkálkodik a tartalom gazdagításán. Bizalommal s elért sikereinkre hivatkozva kérjük lapunk barátait, hogy ismerőseik, híveik körében a «Jó Pásztor»-t terjeszteni szíveskedjenek. A kik félévre rendelték meg a lapot, azoknak előfizetése e számmal lejárt. Kérjük, szíveskedjenek a megrendelést megújítani. A ki félévre (1900. szeptemberig) rendeli meg, egy korona husz fillért, a ki 1900. év végeig akarja járatni, egy korona hetven fillért küldjön postautalványon a kiadóhivatalnak (Balassa-Gyarmat, Könyvnyomda Részvénytársaság.) A lapot egy évre is meg lehet rendelni két koronáért. A «Jó Pásztor» a legolcsóbb keresztyén újság, a szegény keze munkájából élő napszámos ember is könnyen összerakogat annyit, a mennyi a lap megrendelésére elég. A kiadóhivatal szívesen küldi a lapot azoknak is, a kik előre fizetni nem tudnak, de írásban kötelezik magukat, hogy a lap árát 1900. évi október hó 1-ig megküldik. Gyűjtőknek 7 előfizető után tiszteletpéldány jár.

Warga Lajos †. A protestantismust nagy gyász érte. Warga Lajos sárospataki theol. tanár, az egyháztörténet kiváló tehetségű és érdemű munkása meghalt. Elköltözött közülünk, halhatatlan lelke levetette földi ruháját, hogy Istenéhez térjen. Nem a volt hosszú pálya, a mit megfutott, de sikerekben, érdemekben gazdag. Egész sor deréknél-derekbabb lelkipásztor került ki keze alól az élet munkamezejére. Ő írta magyar nyelven a legteljesebb keresztyén egyháztörténetet három hatalmas kötetben. Sok ifjú tudós nyert tőle bátorítást, útba igazítást. Legyen áldott emléke, boldog pihenése.

A Lorántffy Zsuzsánna-Egyesület a m. kir. kormánytól engedélyt nyert arra, hogy 300 darab egyes pártfogóitól ajándékba kapott értéktárgyat nyilvános sorsjáték útján kisorsolhassa, hogy szegényei, árvái és az egyesület más gyámoltjai részére szükséges anyagi erejét ez úton is gyarapítsa.

Protestáns felsőbb nevelőintézet szervezése tárgyában május hó 3-án bizottsági ülés volt Kolozsvárott. Pallós Albert szerint az intézetnek vallásos nevelés alapján, általános alapos képzettség mellett kenyér-kereseti pályákra is kellene képesíteni növendékeit. Sándor József a nőnevelő intézetet a szeretetházzal való kapcsolatban véli sürgős szükségnek, úgy, hogy előbb az intézet felsőbb fokozata szerveztessék.

Jótekonyság. Csemez Miklós kiérdemült tanár 8000 korona alapítványt tett a dunáninneni ev. kerületi leányiskola javára. Isten áldása legyen a nagylelkű adományon s a jókedvű adakozón!

A pozsonyvidéki ev. papi értekezet május hó 16-án Pozsonyban tartotta tavaszi rendes közgyűlését. Raffay Sándor theol. akad. tanár írásmagyarázata után (János 1. 1—5. Trsztyénszky Ferencz főesperes a gyülekezetek erkölcsi és szellemi életének irányításáról és fejlesztéséről értekezett. Kifejti, hogy az evang. egyház, ha jelleméhez hű akar maradni, intézményszerű, megtorló fegyelmezést nem gyakorolhat. A gyermekben van a jövő; általuk lehet a felnőttek szívéhez is férközni. Az ígét a nép lelkületének megfelelő formában hirdessük. Schönwiesner Kálmán a hazafias és egyéb ünnepnapok megtartásának kérdése felől, Hollerung Károly esperes a szupliáció-ról majd a Luther társaságról értekezett.

*Az Evang. Theologusok Otthona kiadásában
megjelent*

a „Protestáns Esték“

II. füzete.

TARTALOM:

<i>A monotheismus a görögök- nél és izraelieknél</i>	<i>Pukánszky Bélától.</i>
<i>A fejedelemasszony udvara</i>	<i>Kovács Sándortól.</i>
<i>A női kéz</i>	<i>Hegedűs Istvántól.</i>
<i>Sokrates</i>	<i>Stromp Lászlótól.</i>
<i>Versek</i>	<i>Szabolcska Mihálytól.</i>
<i>A provencai troubadourok .</i>	<i>Albert Józseftől.</i>
<i>Jean Paul a leánynevelésről</i>	<i>Dr. Masznyik Endrétől.</i>
<i>Az evangelium Japánban .</i>	<i>Pröhle Vilmostól.</i>
<i>A munkáskérdés és a soci- alis reformok</i>	<i>Schulpe Györgytől.</i>
<i>Költözés más világba</i>	<i>Stromp Lászlótól.</i>
<i>Carlyle Tamás.</i>	<i>Jónás Jánostól.</i>
<i>A halotthamvasztás keresz- tyén álláspontjáról</i>	<i>Dr. Masznyik Endrétől.</i>

*A vaskos 20 nyomtatott íves mű ára 2 korona, dí-
szes angolvászon kötésben 3 korona.*

*A megrendelések a Balassa-Gyarmati Könyv-
nyomda Részvénytársasághoz vagy Kovács Sán-
dor theol. tanár úrhoz Pozsonyba intézendők*

Legalkalmasabb konfirmációi ajándék

KOVÁCS SÁNDOR

IMAKÖNYVE

az evangyéliom népe számára.

Az egyházi irodalomban egyedül áll tartalmával, díszes kiállításával és olcsóságával.

A protestáns imádságok gyöngyeinek gyűjteménye. Az egyházi lapok szerint igazi hézagpótló mű, a minek egy prot. családból sem volna szabad hiányoznia.

A B.-Gyarmati Könyvnyomda Részvénytársaságnál

s minden könyvárusnál kapható.

Csinos keménykötésben 1 k. 60 fill

Díszes angolvászon kötésben, arany metszettel, finom minister papíron, csattal 5 k. — fill

Elefántcsont utánzat, vagy díszes bőrkötésben arany metszettel pergament

papíron díszes csattal 8 k. — fill

Lelkész vagy tanító uraknak két havi leszámolásra bizományba is ad imádságos könyveket

a B.-Gyarmati Könyvnyomda
Részvénytársaság.